

קולנוע

תדרוך

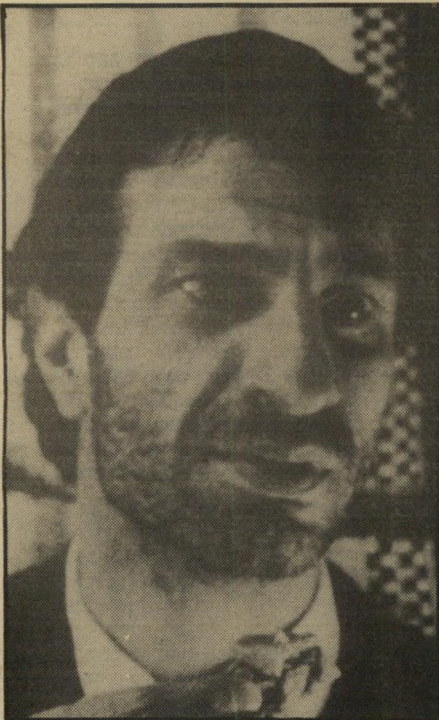
חובה לראות

תל-אביב: עיניים שחורות, אהבו כל-כך, הקיסר האחרון, המיכצ'ר הנסתר, ליידי איב.
ירושלים: אהבו כל-כך, כופי החשוקה.
חיפה: התפוז המכאני, עיניים שחורות, הקיסר האחרון.

תל-אביב

**** **ליידי איב** (פריז, ארצות-הברית) — מהמרת מקסימה מפתח יורש תמים, כאחד הסרטים המבריקים של הגאון האמריקאי, שהיה בשעתו אחד ממקבלי המשכורות הגבוהות ביותר באמריקה, והתרושש בגלל עומס גדול מדי של דמי-מוזנות שנאלץ לשלם. פרסטון סטרג'ס לנצח!

*** **פרה אדומה / אחותו של הנריק** / **מורה אני** (שלושה סרטים ישראליים קצרים בכרטיס אחד, לב) — למרות סיגנונם השונה ואורכם השונה של שלושת הסרטים זוהי חוויה כראית. פרה אדומה ומורה אני נוגעים בצד האפל של האמונה הדתית. סירטו של רניאל וקסמן, פרה אדומה, מוקיע את הצביעות שברת, בשפה קולנועית בטוחה, ממוסגרת וממציתית. זוהרה רון ערייך מגממת ברזי הקולנוע, אם כי יש בסיפור, על חטאה של נערה דתיה שהעזה לדרוך בכנסייה נוצרית, עוצמה וחירותיות. הסרט הארוך יותר, אחותו של הנריק, של רוני פרס, הוא תיאור יחסים בין שני ילדים, על רקע מיידימנטר בחיפה

שחקן גבאי ב, פרה אדומה" חטאי משיח

כשעיקר הישגיה של הבימאית הוא בניכוש האסתטי של הסיגנון הקולנועי, שרכז היא מעבירה את הסיפור.

פסטיבל ירושלים

חובה לראות

(בין ה-30 ביוני ל-4 ביולי) — אהבה זו שלי, בת הנילוס (טאיוואן), פרידה ארוכה (בריית-המועצות), חרונימה (ארגנטינה), חרטה (בריית-המועצות), יופץ בישראל, זוהר (מאלי), סירטי פראנק קאפרה, שיוצגו בתל-אביב אחרי הפסטיבל.

כדאי לראות

(בין ה-30 ביוני ל-4 ביולי) — מזון הדרקונים (גרמניה), הראיון (איטליה), יופץ בישראל, חחי הנברת (איטליה), שליחי הבצע (יפאן), בלזן אופרת פקין (הונג-קונג), ליטל הורית (אנגליה) — שש שעות בשני חלקים), אמריקה היקרה, מיכבבים מוייס-נאם (ארצות-הברית), עולם ופרד (אנגליה), יופץ מיסחרית בישראל, פרפר ופרחים (תאילנד).

קפה

בגדד-טכסס

קפה בגדד (דיזינגוף 1, תל-אביב, גרמניה-דובר אנגלית) — סרט על קסמים, שהוא בעצמו מעשה-קסמים. כל התפקידים בסרט הם בהחלט לא-שינרתיים ומודרכים על-ידי שרביטו של בימאי לא-שינרתי.

פריטי אדלון, הבימאי, אינו מוכר להמונים בארץ, אם כי את סירטו שוגר ביבי הצינו בפסטיבל ירושלים לפני שנתיים. לפני כן עשה את סלסט, אחד הסרטים המעניינים ביותר שאפשר להעלות על הדעת, בביגורפיה חלקית של סופר, על מערכת-היחסים המורכבת בין מארסל פרוסט והעוזרת סלסט, ששירתה אותו שנים רבות, עד יום מותו. הסרט, נדיר ביופיו, דמה בסיגנונו למוסיקה קאמרית ועשה סבב פסטיבלים מכובד, אם כי מיסחרית לא הצליח בשום מקום בעולם.

שוגר ביבי היה קפיצה לאיזור קולנועי אחר (קפיצות לסיגנונות שונים מאפיינות את אדלון, השולט במיקצועו כאמץ ואימון), כשהוא נשען במלוא מיישקלו הקל על גברת בעלת מישקל כבד, השחקנית מאריאנה זאגברכט, שחובבי-התיאטרון במינכן מכנים אותה „אמא קוראז" של האוונט-גארד". הסרט הפליא לתאר אהבתה של אשה שמנה ומכוערת לנהג-קטר של רכבת-תחתית, צעיר ממנה בהרבה ונאה-מראה.

גם הפעם עומד הקסם המיוחד של מאריאנה במרכז של סינור-אגדה על מיוזג-תרבויות מושלם שאפשר עם קצת

ג'ק פאלאנס ומאריאנה זאגברכט: מקסים!

הומור, להאמין בו. אלא שבמקום גרמני בטכסס יש לנו גרמניה במידבר מוג'אב. מרובעת כבדה ובאווארית שבעלה מוריש לה תרמוסקפה ומשאיר אותה לאנחות במרחבי אמריקה המסורפת, לצידה של בעלת-מיזון וחבורה מודה. עד מהרה, הופך היצור המוזר, בעל המיבטא הכבד את חייה המרורים של בעלת-מיזון, לנווה-מידבר, ואף גורם להשראה של תפאורן מזדקן וצייר חובב. הסיפור מסוּר כשמפנייה מוסיקאלית ומופיע בו ג'ק פאלאנס, בטוב שבתפקידיו.

הו, איזו

גוויה מדליקה!

לילה מסחרר (ברי-הודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — איך אפשר שלא לתלות תיקויות בבי-מאי הנקרא ויין וונג, על-שם ג'ון ויין? הרי אין הבטחה גדולה מזו כדי להבטיח לו גרין-קארד' בארצות-הברית. ואמנם, שני הסרטים שעשה, הראשון, צ'אן נעדד מיד עם סיום לימודיו בברקלי, קליפורניה, והשני, דים סאם, מייצגים את נפתולי-הקליטה של המהגרים הסינים בארצות-הברית, כל סרט מזווייתו שלו.

כבר צ'אן נעדד, שצבר תאוצה בפסטיבלים לקולנוע ובסינמטקים בעולם, היתה לוונג ספה קולנועית בוטחת וסיגנון אסתטי מוצהר, שהשאירו במי הצופים טעם של עוד. מזילתו המשתחוה לאזו וסוז'ירו מצד אחד ולפראנק קאפרה מצד שני, עיסוקו בנושאים שההווי שלהם מוכר לו מהבית, והגשתם בצורה מרתקת, הביאה לו מימון מכובד למרט זה. הסרט, שנועד להיות מותחן, נקרא במקור סלאם דאנס, ואם שמו מוכר, הרי זה משום שהצגתו הראשונה התקיימה למעשה בפסטיבל חיפה באוקטובר.

הפעם הנהה וונג משני כוכבים לפחות, תום (אמדיאוס) האלסה והארי-דין סטאנטון, יפהפיה מהממת אחת שנוכחה דורך, וירג'יניה מאדסון ועוד כמה דמויות שבאופנה. סיפור-המתח נושא תווית ה'ע'קוקית. חשוד ברצח, בעל תיק כבד של בעיות אישיות (תום האלסה כתפקיד דרוד), מקבל זנב בעל שני קצוות, האחד של קצין מיטסרה הנע בעיקבותיו,

תום האלסה ווירג'יניה מאדסון - אסתיקה

סטאנטון (פאריס-טכסס) והשני — הוושע, המאמין שהגיבור מנסה להסתיר חומר העשוי להפיל אותו. באמצע שתי נשים, האשה כנפרד, שדרוד מנסה נואשות להחזיר אליו ונוויה יפהפיה באמת (מאדסון) שהיה לו איתה רומאן סוער, אבל חפץ בהחלט. כל עת שהסטודיו וציוריו של דרוד, המעצב דמות של קאריקטוריסט עייף, הם העיקר, מנשבת רוח רעננה ואסתטית בעלילה שהיא בעלת מישקל נוצה. מאמצע הסרט אזולים הרעיונות, אך הסך-הכל מהנה.

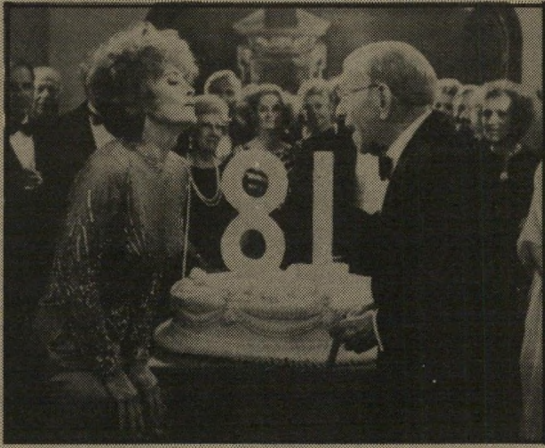
בלי מאדאם

אסלאן

נעורים בהשאלה — (רב-חן-תל-אביב, ארצות-הברית) מה משותף לאופואט בואני (נשיא מדינת חוף-השנהב) ולג'ורג' ברנס? כנראה הגיל. בואני התחיל להתעניין מעט לקראת גיל ה-90 ואילו ברנס, שהגיע ל-92, עדיין מרקד. ואם בואני עדיין פעיל, בזכות טיפולי-הנעורים של מאדאם אסלאן המפורסמת, הרי סס'הנעורים של ברנס הוא כנראה הבימה. ואמנם הוא נאלץ לשחק קשיש בן 81 בלבד, רק כדי להדגים מה יכול ניסיון-חיים עשיר לעשות בגוף צעיר של בן 18. רעיון משומש שקנה לו אחיזה ביותר מדי סרטים בעת האחרונה.

אבל אילו היה משומש ובעל תפניות או חידושים כלשהם, ניחא. אילו הניחו לנו לחזות בירטואוזיות של שחקן בעל אישיות כובשת, גם זה לטובה. הבעיה היא שברנס מופיע לדקות קצרות בלבד, כשאת הכד ממלאות בכבודות ובחובבנות לא-נסבלות דמויות של פוחלצים דמויי שחקנים. סבא ג'ק ווטסון (ברנס) יוצא לבלות בחברת נכדו האהוב דיוויד (צ'ארלי שליטר) אחרי חגיגת יום-הולדתו ה-81, כשהוא משאיר בבית את בנו הסתום, אביו של דיוויד, טוני רוברט המרגיז ואת חברתו השסנפנה, הצעירה ממנו ביוכל וחצי, אניטה מוריס. כתוצאה מתאונה קלה עובר הסב לשכון בגוף נכדו, כפי שהביע במישאלת כיבויה-הנר שעל עוגת יום-ההולדת: „מי יתן ושוב הייתי בן 18".

ג'ורג' ברנס ואניטה מוריס - נעורים כבדים

ומרגע זה מתחילות הצרות. כל הדברים השינרתיים והמטופשים מתרחשים, כולל העידוד המוסרי הנלעג שנותן הסב לנכדו בזירת הספורט, גאות הדגל הלאומית של כל אמריקאי תמים וריקני. הליהוק הופך את הסרט לכבד באמת — בתפקיד הארוך ביותר על הבד מופיע שחקן צעיר ולא-מוכשר בעל חיוך של פוחלץ (שליטר) ואילו אניטה מוריס, שאפשר להצמיד גזוזים על חזייתה רחבת-הידיים, נראית כמו הדף המרכזי של הפלייבוי מומחש בשעווה. נו, באמת!